

8TH INTERNATIONAL PUPPET THEATRE FESTIVAL FOR ADULTS
PIERROT 2013

8-МИ МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕНО-ТЕАТРАЛЕН ФЕСТИВАЛ ЗА ВЪЗРАСТНИ ПИЕРО 2013

3
БРОЙ
26.09.2013

ОРГАНИЗАТОРИ:

Община Стара Загора
ДИРЕКЦИЯ "Сценични изкуства
и творческо поколение"
Министерство на културата
Сдружение с нестопанска цел "ПИЕРО"
Държавен куклен театър - Стара Загора

ПАРТНЬОРИ:

ФОНДАЦИЯ АМЕРИКА ЗА БЪЛГАРИЯ

АКТ УНИМА БЪЛГАРИЯ	ИЗКУСТВО В ДВИЖЕНИЕ	РЕКЛАМНА МРЕЖА 5	ФОНДАЦИЯ АРТ ОФИС
ХОТЕЛ "ЖЕЛЕЗНИК"	ХОТЕЛ "УНИКАТО"	РЕСТОРАНТ "МАСКАТА"	РЕСТОРАНТ "ЧЕВЕРМЕТО"
		РАЗПРОСТРАНИТЕЛСКА	ФИРМА КОРЕКТА

МЕДИЙНИ ПАРТНЬОРИ:

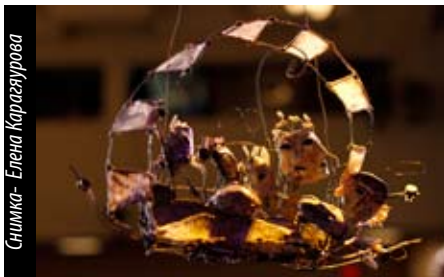
STZ NEWS НОВИНАРСКИЯТ САЙТ	РАДИО СТАРА ЗАГОРА	ТВ СТАРА ЗАГОРА
-------------------------------	-----------------------	--------------------

през погледа на театроведа

„ПОТАПАНЕ В БУРЯ“, ТЕАТЪР „SHA SHA HIGBY“, КАЛИФОРНИЯ, САЩ

„ПРИКАЗНО ПЪТУВАНЕ НЕПОДВИЖНО В СВЕТОВЪРТЕЖА...“

(„из Корабокрушения на острова“, Х. Кортасар)

Снимка - Елена Карагузова

„Потопяне в буря“, театър „Sha Sha Higby“, Калифорния, САЩ върна душата в нейния архетипен образ. Образи без еквиваленти събрани в едно.... изградена среда изпаднала в безпорядък, където всичко намира скрития си смисъл...

Пътуване на личността през безвременния космополит. Образи-минало, образи-сънища... вечното в своята конкретна абстрактност. Отворени сетива, извадени извън пределите на рацииото, преоткриване на тотемите... дух, освободен от представите на

тялото... тяло, което няма никакво значение, надмогнало контурите си и събрало в себе си всичко това от което сме произлезли... ритуализирани движения движат това, което няма пол...

Две са божествата, които актрисата е поставила на главата си – Слънцето и Луната, костюмът като че ли е от дърво, а в основата – две човешки кукли. Природата и човекът събрани в едно цяло от което се ражда хармонията. Звуковото оформление са „птици“, а в ръцете на всеки зрител има по едно звънче – сътворяването е групова отговорност. Красота и спокойствие отвличат ума от всички навици, които успешно са притъпили сетивата...

Оставаме с мисъл за смисъл...

Айя Кирилова

НОВО БЪЛГАРСКО АНИМАЦИОННО КИНО - 2-ра част

Различни по възраст автори с разнородни теми, сюжети и типове анимация видяхме във втората серия прожекции на ново българско анимационно кино.

Мрачни настроения се редуваха с такива, които ни връщаха в детството, света на мечтите, след което бързо пораствахме, без да имаме време да погледнем часовника. За няколко минути бяхме изоставяни, обичани, мечтаехме, обмисляхме смисъла/безсмислието на бита, бивахме размивани или натъжени.

Преведен през най-красивите и най-тъмните кътчета на човешкото съзнание, всеки от публиката намери своето парченце реалност, утеха, мечтание, артикулира своите страхове и най-топли копнежи, изменина пътя от живота към изкуството и обратно.

Най-силно впечатление на зрителите направиха базираният върху документални материали омнибус „Бащата“, „Въздушният Ас“ на Свилен Димитров и „Заради мама“ на Антоанета Четрафилова.

Т. К., Т. М.

В тъмната гора броди сянката сама

„ЕСКОРИАЛ“, ТЕАТЪР „ХЕНД“ ПЛОВДИВ, БЪЛГАРИЯ
режисура Веселин Бойдев

Спектакълът за възрастни „Ескориал“ ни въвежда в мрачното царство на човешката душа. Точно като за възрастни, но може би прекалено много. В това царство таи пълен мрак, разнася се зловещ кучешки лай, който сякаш предизвестява Отвъдното, приведени слуги с черни плащове преповтарят шепнейки заповедите и желанията на Краля- Шут. В тази полутъмна страна на театралния прочит прозира желание за изиграване на една човешка гротеска, в която много често ролите са измамно разменени, а животът е липсващото парче на драматургичния разказ. Двойственост, в която ти си паралелно доброто и злото, веселото и тъжното, раждането и смъртта. „Ескориал“ ни среща с две тъжни, самотни, саркастични и изгубили себе си същества. В техния диалог се откроява дълбок и объркан копнеж по самоунищожение. Малко неосъзнат и хаотичен, в него Кралят и Шутът изиграват своята последна тъжна и иронична игра. И в това последно играене, изобразяващо вечното желание за „лицедействане“, „преобличането“ на човека в друга кожа, своите пипала пускат темите за смъртта като изход, бягство,

мистерия, предателството като заместник на волята, властта като тиха болест на човешката алчност... В тази мрачна смес от състояния и падения на съзнанието, „играта“ се явява като че ли единственото привидение, в което има смисъл.

Катерина Георгиева

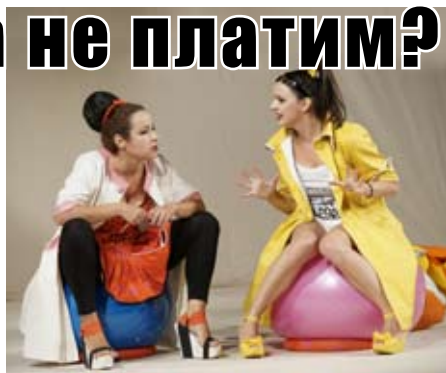
през погледа на театроведа

Можем ли да не платим?

Сцена – бяла кутия с надписи „вход“ и „изход“ от двете страни в дъното. Две големи надуваеми топки – розова и синя вместо столове. Голяма, тежка пухена завивка. Минималистичното оформление на сцената кара фигурите на актьорите да изглеждат изключително графично – всеки жест, дори и най-малкият, изпъква като под лупа. Визуалното допълва експресивната актьорска игра, която е на ръба на гротеската. Гротеска като ситуацията в която персонажите са попаднали.

Годината е 2020. Цените се повишават всеки ден, а заплатите намаляват. Заради високите вноски по кредитите, хората губят жилищата си. Познато, твърде познато. Въведението е от разказвач, който се появява още няколко пъти в спектакъла, за да доразкаже някоя случка. А те не са малко – бунт в супермаркета срещу високите цени на стоките и разграбването им; фалшива бременност и последвало обикаляне по болниците; катастрофа при която се изсипва захар за радост на случайните минавачи; полицаи (олицетворение на симбиозата между дуржава и олигархия) който гони хората облагодетелствани от бунта и катастрофата, хора на които най-после им писва и решават да не се подчиняват на създаваните без тях правила; водеща на телевизионно предаване, която убеждава зрителите да кууват ненужни неща и т.н.

Пиесата на Дарио Фо „Няма да платим“ рисува един (анти)утопичен свят, който, за съжаление, ни е доста познат. Макар и гротесково преувеличен на сцената, той е точно толкова реален, колкото и този извън нея. При това положение е много лесно зрителят да изпадне в съзливо съчувствие към персонажите и оттам към самия себе си. Спектакълът на Ишван Наги, ДКТ Стара Загора избягва капана освен чрез вече споменатото преувеличение и чрез апартните монолози на персонажите и с песните, които те изпълняват под съпровода на китарата на Георги Генов. Сценичният подход

„отдалечава“ зрителя от прекалените емоции, без обаче да притъпява хумора на спектакъла. Формулата „размишление + смях“ е пророботила отлично, така че ако не съберем сили да променим живота си, поне можем да му се надсмеем. Преди самото представление беше проектиран документалният филм за създаването на спектакъла

„Кой пак няма да плати?“

с автор и режисьор Юрий Дачев. Филмът работи в няколко посоки. Най-важната – самия процес по създаването на спектакъла чрез интервюта с хората от екипа. Представена е гледната точка на всекиго не само по отношение на работата върху постановката, а и със съпоставяне на изиграното с житейския опит. Наслагването на двете позиции допълва социалната ангажираност на спектакъла.

Друга посока – самата пиеса и авторът ѝ. Нена трапчиво, без излишно парадирание с начетеност и без прекалено изтъкване на лично мнение е поднесена достатъчно подробна информация за Дарио Фо и пиесата му „Няма да платим“.

И разбира се – пресечната точка между двете. Откъде е „тръгнал“ екипът на „Няма да платим“ и докъде стига чрез импровизациите и дописването на текста.

Ана Луис Нориега

Издание на пресцентъра на „Пьеро 2013“

Дизайн - Камелия Димитрова